

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos &
Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

11. Nome[n] & insignia foetui impressa.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45686

ea demonium velle gignere dicens concubuit. Conceptit mulier, & infans, quem peperit, simul primum editus est, saltitare cepit, forma quali demones pinguntur. Hæc Margarita Augusta, Maximiliani filia, huius Caroli amita narravit Ioanni Lamuzæ homini prudentia incredibili, qui tum erat hic legatus à Ferdinando rege: nunc est huius Cesaris præfectus in Arragonia, vir qui non modo præfecti nomen & personam, sed regis quoque posset sustinere. Hæc Viues.

XI.

Cui ego alia duo addo, quæ manu illius habeo consignata, qui coram fuit oculatus testis. Primum est, de puero nobili sanè profapia oriundo, nominis ac familiae mihi notissimæ, qui Bruntruti litteris operam dedit, omnibusq; ferè quotidie spectandum dedit ex utero secum natum maternum monumentum. Erat autem id, retrò aurem, expressum natiuis litteris parentis sui nomen, quod hoc modo accepit. Mater illius, ante coniugium, cum bona parentum voluntate, effictim amabat sponsa sponsum. Eapropter illum semper mēte voluens, quiduis oblatum manu corripere solebat, & in omni re obuia perpetim scribere Sponsi nomen. Prægnans postea aliquando territa aurem fricuit, quo contactu id nomen, quod animo intuebatur, fœtui impressit. Alterum est de antiquissimi stemmatis Comite, qui in lucem editus in fronte decussatos enses, insigne gentilitium, habuit, ab utero matris apportatum. Posset de natiuis his regum, principum aliorumq; hominum maculis copiosum conscribi volumen. Sed copia nauseam creat. Viues supra à me commemoratis subiungit: *Mulieres prægnantes multarum rerum desiderijs tenentur: sæpe carbones appetunt, & cineres. Vidi, qua morsum cervicis iuuenis cuiusdam: & correpta magnis doloribus abortum fecisset, ni momordisset exanimato panē iuvene, tum auidē infixis dentibus. De his tam absurdis appetentijs ciborum medici quidem plurima, sed & apud Philosophos nonnulla: velut Aristoteles in lib. de Animal. idq; fieri dicunt ex humore in stomacho vitioso: qui si viris quoque contingat, non dissimilia expetent. Quòd si ergo feminis uterum ferentibus negentur eiusmodi desideria, vel abortionem, vel eius ipsius rei, quam adeptæ non sunt, maculam in partu faciunt, eapraesertim parte, quam manu fricant, Cuius rei caussa in arcanis*

canis naturæ est. Fieri imaginatione, nemo negat; quo modo imaginatio vim hanc exferere possit, nemo explicat satis.

Multi enim de Phantasia disputauerunt; omnes concedunt vim imaginationis esse maximam. Neque est qui dubitet, imaginationem in corpus imaginantis plurimum posse; immo D. Thomas asserit, posse omnia, quæ naturalem coordinationem habent cum imaginatione, ut sunt motus locales, & alterationes per frigus, calorem, & quæ hanc alterationem consequuntur. Verba sunt S. Thomæ: *Dicendum, quod imaginationi, si fuerit fortis, naturaliter obedit corpus, quantum ad aliqua: puta quantum ad casum de trabe in alto posita: quia imaginatio nata est esse principium motus localis: ut dicitur 3. de Anima. Similiter etiam quantum ad alterationem que est secundum calorem & frigus, & alia consequentia, eò quod ex imaginatione consequenter nata sunt consequi animæ passiones, secundum quas mouetur cor, & sic per commotionem spirituum totum corpus alteratur. Alie vero dispositiones corporales, quæ non habent naturalem ordinem ad imaginationem, non transmutantur ab imaginatione, quantumcumque sit fortis: puta figura manus vel pedis, vel aliquid simile; ut est, adijcere ad staturam suam palmum, habere barbam, vel habere talis vel talis coloris barbam. Quam enim multi sibi hæc talia imaginantur, & tamen nec barbescunt, nec rufescere desinunt, nec sunt longiores. De reliquis autem experientia est in noctambulis illis, qui in somno, sensibus sopitis, per imaginationem mira faciunt: quemadmodum Galenus de se ipso testatur, se integrum ferè stadium confecisse, nec ante à somno excitatum, quam in lapidem offendisset; eodem modo Theonem Stoicum dormientem in somnis ambulare; Periclis seruum in summo tecti fastigio solitum spaciari. Cuius rei rationem esse aiunt, quod imaginatio, dum rerum sensu perceptarum simulacra retractat, simul etiam excitat potentiã appetitiuam ad timorem, pudorem, iram, aut tristitiam, quæ affectiones, hominem ita afficiunt, ut calore, vel frigore alteratus palleat, vel rubescat; exiliat, vel torpescat, efferatur, vel deieciatur. Quod contingit potissimum in his, quorum imaginatio est vehementior; & qui acrius perturbari, ac res*

X x x x 3

tenaciùs

XII.

S. Thom 3. p.
disp. 13. ad 3.
& l. b. 3. cont.
gent c. 103.
Aristot. l. 3. de
anim. tex. 48.